

Nygårdskirken 20. juli 2025, kl. 14

Tekst: Lukasevangeliet 5, 1-11

Salmer: 15; 683; 147, v.1-5; 147, v. 6-9; 318, v.3; 806

Gud – kald os ud i livet! Amen.

SYND – det er et ubehageligt ord, for det sætter fokus på vores fejl og mangler! Og man skal altså se på det *positive*, *tænke* positivt, mener vi jo! Men hvis vi nu går til lægen og siger: *Jeg har ondt i hovedet – hjælp mig!* Og lægen så svarer: *Nej, jeg vil ej – du skal bare se på det positive: Fx at du ikke har ondt bagi!* Så har vi en kynisk læge, der ikke tager sin patient alvorligt. Og så bliver ondt *værre!* Først når vi ser fejlen og smerten i øjnene, har vi mulighed for at forandre til det *bedre*. Men når vores fejl og skyld afsløres, er vi tilbøjelige til at lukke af og *trækker* os fra dem, der så vores fejl: Halen mellem benene og hjem i hulen og slikke sårene! Men inde i hulen vokser både vores selvmedlidenhed og ønsket om hævn over dem, der så det hele og afslørede os. Og så kommer bortforklaringerne: Jeg er uskyldig – det hele er de

andres fejl! Vi tør ikke modigt se os selv, som vi er. Simon Peter var modig: Jeg er en syndig mand! sagde han ligeud og tog uperfekthedens vilkår på sig! Hvor kom hans mod fra? Ikke fra ham selv – tværtimod var han og hans kammerater rædselsslagne. Nej, modet kom fra *Jesus*: Jesus er den gode læge, der tager vores nederlag og frygt alvorligt og siger: *Ja, du er ikke perfekt – og netop derfor vil jeg hjælpe dig! Du er svag og jeg låner dig min styrke!* Peter og de andre havde jo oplevet et mirakel: Det, de selv havde opgivet, det kunne de alligevel sammen med Jesus! Han gav dem kræfter de ikke selv havde! Det var stort – men det gjorde dem også bange: For hvorfor blev der ødslet guddommelige mirakler på sådan nogle tabere som dem? Hvordan skulle de kunne leve op til den ære? Så Peter *trækker* sig og siger til Jesus: *Hvorfor hjælper du mig? Gå bort fra mig – for jeg har ikke fortjent din hjælp!* Men den store sjæle-læge Jesus har den rette medicin, når et menneske bliver bange og kun ser sit nederlag: Jesus ser Peter, som han er – han er ikke bedre end han er og han er heller ikke værre end han er! Og så kalder han på Peters ansvarlighed: *Du skal modigt tro på, at det du formår*

er godt nok, når jeg siger det – og modigt gøre din indsats i tillid til, at Gud kan bruge dig i det godes tjeneste her på Jorden! Den raske har ikke brug for lægen – det perfekte menneske har ikke brug for Guds hjælp! Men vi er netop uperfekte, vi er syndere – og derfor *vil* Gud os! Gud afdækker for os, at vi har taget fejl, gjort skade, gjort andre ondt. Men Gud forkaster os ikke – tværtimod støtter Han os i at fortsætte ad den gode vej: For næste skridt er så, at vi rækker hænderne ud til hinanden og sammen arbejder hårdt på at forhindre at det bliver værre! Og har vi Gud med i vores arbejde, kan vi sammen nå dertil hvor det faktisk bliver bedre! Vi skal modigt se os selv, som Gud ser os – og tro at gennem vores ringe indsats – ja, selv gennem det, der synes at mislykkes totalt for os – gennem det kan Gud skabe store ting! Nej, Jesus giver os ikke lov til at se os selv som tabere: Vi er Guds elskede børn, tilgivet på forhånd – og vi er myndige voksne, som Gud har givet ansvar og opgaver. Vi skylder både Gud og hinanden at knokle for det gode! *Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.*